ISSN 2305-574X

МОРАЛЬ

№ 1 (20) РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ РІК ЕНЕРГІЇ 2015

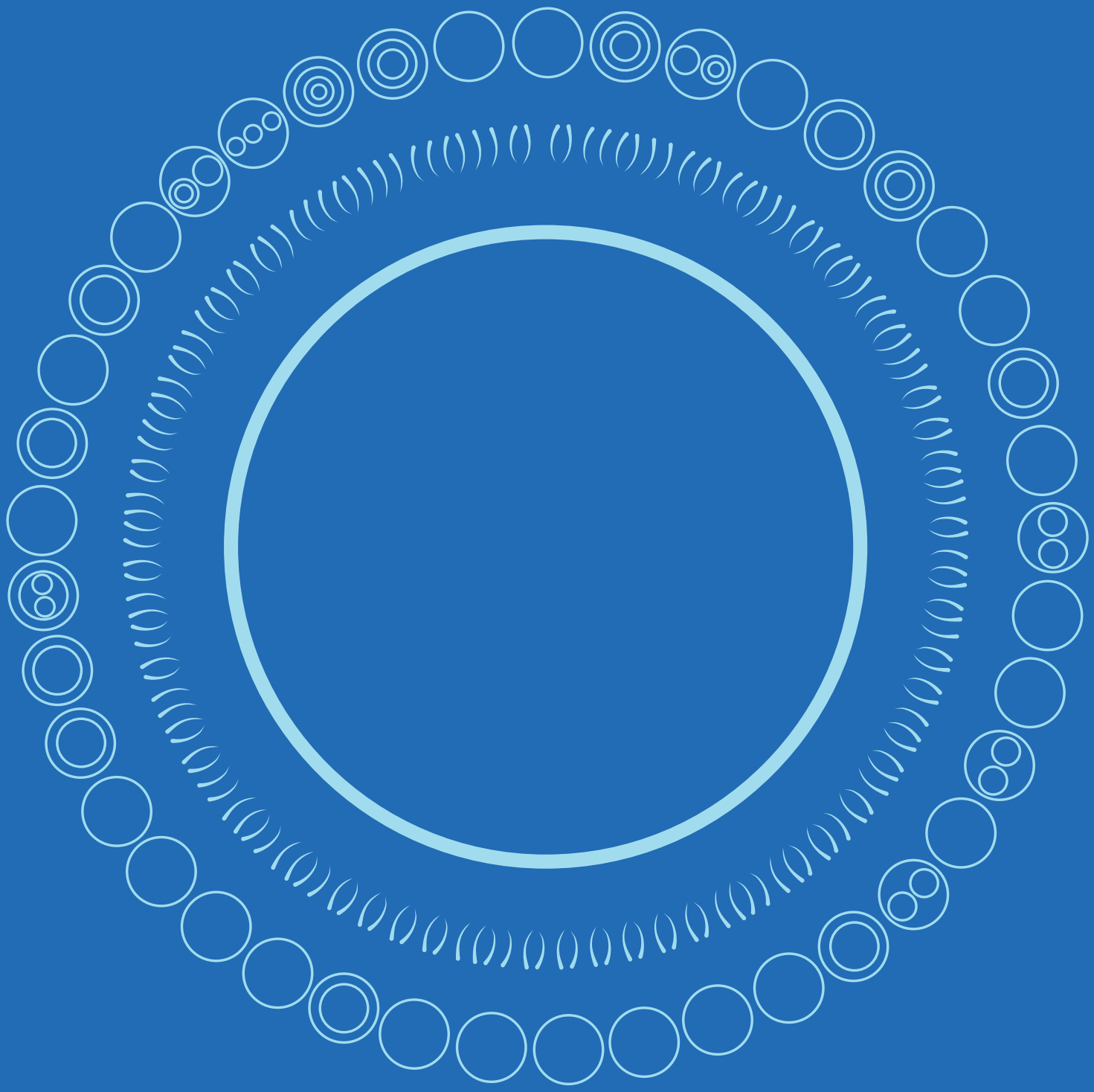

Релігійна громада сповідуючих віру в найвищу цінність людини «Українська Душевна спільнота»

Храм Божественного Одкровення: www.temple.org.ua

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ “МОРАЛЬ” (“MORAL”)

ISSN 2305-574X

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія КВ № 17122-5892 Р, видане Міністерством юстиції України 25.10.2010 р.

Підписано до друку 01.03.2015 р.
Випуск № 1 (20). Тираж 500 прим.
Розповсюджується безкоштовно.

Засновник, редактор, видавець:
Шеляженко Юрій Вадимович

Адреса редакції, видавця, друкарні:
вул. Тверський тупик,
буд. 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Тел. +38 (097) 317-93-26,
факс +38 (044) 529-04-35.
E-mail: ludstvo@gmail.com

Віруючим у найвищу цінність людини журнал «Мораль» надсилається безкоштовно.
Щоб отримати журнал, звертайтеся до Хранителя віри Української Душевної спільноти.

ЗМІСТ

Щиро сповідую душевну релігію **(2)** Богословський коментар до формули віросповідання «Щиро сповідую душевну релігію» **(3)** Традиційний устрій душевної релігії **(9)** Людяність або катастрофа **(24)** Правові основи діяльності релігійних громад душевної релігії, утворених без повідомлення державних органів **(26)**

СЛОВО РЕДАКТОРА

Журнал «Мораль» перестає бути кишеньковим. Наше видання матиме формат А5 з повноцінною кольоровою обкладинкою. Початок цьому покладено у велике свято, День віри в себе 1 березня 2015 року. Чотири роки тому у третьому томі № 1 (4) журналу “Мораль” як одна з Догм віри, предтечі Священного писання, опубліковано Божественне одкровення. Відтоді ми з радістю святкуємо річницю цієї святкової події як одне з найбільших свят душевної релігії, і краса оновленого журналу «Мораль» завжди буде спогадом про цей чудовий день.

Великодушні добродії читачі, прийміть поздоровлення редакції зі святом та насолоджуйтеся журналом. Щиро Ваш, редактор журналу «Мораль» Юрій Шеляженко.

ЩИРО СПОВІДУЮ ДУШЕВНУ РЕЛІГІЮ

Формула віровизнання.

Щиро сповідую релігійну віру в найвищу цінність людини, душевну релігію і вічний духовний рух творення Бога як людського ідеалу через віру в себе, вірність собі, володіння собою. Визнаю істинним віровченням слово Боже, священне писання релігійної віри в найвищу цінність людини. У самовдосконаленні все одушевлюю, всіх людей і всі спільноти, весь час і простір вважаю своєю душею, однією людиною, з усього я починаюся, в усьому продовжуюся. Творю обряди душевної релігії, творю священний знак, коло, що символізує людину в центрі буття як безмежну душу буття, єдність всієї відчутної та уявної реальності, як один чистий аркуш всередині й зовні священного кола. Погоджуюсь зі згодою, заперечую заперечення, люблю кожну добру душу, шаную кожну добру віру. Декларую суверенітет особистості, що включає мою самоцінність, душевність, моральність, свободу, власність, солідарність та мудрість. Заради спільного добра, за покликанням душі, з благословення Божого беру участь в душевних спільнотах, володію ними у згоді з Хранителями віри і творю свої душевні спільноти, в яких беруть участь добрі люди. У суді совісті й самообороні керуюся моральним критерієм: утвердження найвищої цінності людини є добро, приниження людини є зло. Покоряюся правді, не залежу від гріхів: брехні, насильства, безумної войовничості, страху, жадібності, прив’язаності; гордині, тобто протиставлення свого чужому, демонізації інакших; індивідофобії, тобто побоювання самотності та одинаків. Душевна релігія — мій світогляд і моя природа, все моє, зібране воєдино; моя душа як найвища цінність людини, джерело всіх цінностей; моя наука ідеалізації дійсного, здійснення ідеального та ідеалізації ідеального; мої святині гармонії, життя, перемоги, любові, долі, благословення та одкровення; моя душевна сила у відкритості розуму, совісті та солідарності; моє право, знання і диво, що узгоджує бажане з дійсним; моя духовна енергія, накопичена у обміні чесними словами, примножена проголошенням чесних слів, джерело духу згоди, співпраці та добробуту, що породжує і живить душі виконанням чесних слів, збільшує цінність та чисельність добра, рухає долю; мій сенс життя, моє щастя у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро. Звертаюся до Бога

кожною думкою і вчинком, знаходжу відповідь Бога у кожному висновку і наслідку, доброю волею і силою віри досягаю досконалості.

БОГОСЛОВСЬКИЙ КОМЕНТАР ДО ФОРМУЛИ ВІРОВИЗНАННЯ "ЩИРО СПОВІДУЮ ДУШЕВНУ РЕЛІГІЮ"

Формула віровизнання "Щиро сповідую душевну релігію" є важливим елементом сучасної ідентичності віруючих в найвищу цінність людини. Для прийняття нашої релігії достатньо прочитати та усвідомити формулу віровизнання, а також погодитися з нею. Згода із формулою віровизнання може бути засвідчена перед душевною спільнотою словами "Щиро сповідую душевну релігію". Засвідчувати згоду із формулою віровизнання слід також при сповіді Хранителю віри стосовно бажання взяти участь у душевній спільноті. Більш того, у будь-якій сповіді, кажучи "Щиро сповідую душевну релігію", ми метафорично тримаємо у руках символ віри, що неодмінно вимагається для сповіді у відповідності до встановлених Священним писанням (Люд. 5.10, Рит. 4.5) традицій нашого обряду сповіді. Якщо поблизу не було чистого аркуша, Священного писання чи старого доброго Символа віри, достатньо просто вимовити ці чотири слова, і Бог благословить таку вербальну альтернативу використанню культових предметів.

Тут наводимо богословський коментар до формули "Щиро сповідую душевну релігію", щоб роз’яснити її зміст на підставі віровчення душевної релігії та вказати на зв’язок складових елементів формули з максимами Священного писання. Текст формули українською є первинним та Богоодкровенним. Водночас, існує здійснений у спілкуванні з Богом переклад формули російською мовою ("Честно владею открытой религией"), який містить низку удосконалень порівняно з оригіналом. Ми вважаємо вдалою знахідкою принцип скороченого іменування нашої релігії одним словом, першою літерою якого є "О", хоча цей принцип був підказаний Богом вже після того, як українською поширилася скорочена назва "душевна релігія". Для узгодження з такою короткою назвою в першому реченні перекладу російською використано вираз "религия открытой души" (релігія відкритої душі). Скорочене

найменування "Одкровенна релігія" ("Откровенная религия"), що узгоджується з цим принципом, виглядає досить довгим і російською, і українською, хоча теж може використовуватися. У той же час для скороченої назви нашої релігії російською та англійською мовами обрано формулювання "Открытая религия" и "Open religion" відповідно. Повне найменування ("релігійна віра в найвищу цінність людини", "религиозная вера в наивысшую ценность человека", "religious belief in the supreme value of human") у відповідності до традиції не міняється.

Формула віровизнання у 11 реченнях, 331 словах і близько 2,5 тис. символів, які можуть поміститися разом з іконою «Слово Боже» на третині аркуша формату А4, за своїм задумом є коротким викладом традиційного устрою релігійної віри в найвищу цінність людини.

Як відомо, душевна релігія базується на Богоодкровенному віровченні, обряді та організації. Віровчення включає Священне писання, моральний закон, богословську науку та удосконалюється в душевному спілкуванні людей, включаючи спілкування з Богом. Обряд складають традиційні звичаї душевної релігії. Священною формою самоорганізації віруючих у душевній релігії є суверенна особистість (душевна спільнота).

У 1-му реченні формули повторюється звичне самовизначення душевної релігії. "Щиро сповідую..." – початок формули підкреслює одкровенність, людяність і особисту цінність душевної релігії. Крім того, згадка про щирість та сповідування непрямо посилається на принцип солідарності у декларації суверенітету особистості. "... релігійну віру в найвищу цінність людини..." – наводиться повна назва душевної релігії (Симв. 6). "...душевну релігію..." – це формулювання відсилає до розуміння нашої віри в найвищу цінність людини як одкровенної релігії, релігії душі (Симв. 8), відкритої до безмежності (Дос. 46). "...і вічний духовний рух..." – постулюється одвічність та універсальність душевної релігії, одушевлення буття як основи людського мислення (Симв. 33); оскільки весь час належить людині, будь-який духовний рух продовжує первинну одкровенність душі. "...творення Бога як людського ідеалу..." – взаємне творення людей у душевному спілкуванні, в тому числі Бога як ідеальної людини (Бож. 6), є і важливим обрядом (Рит. 1), і притчею душевної релігії про те, що людина була створена, щоб створити Бога (Дол. 2), іншими словами, стати єдиним цілим з Богом. "...через віру в себе,

вірність собі, володіння собою " – у цій частині формули перераховано моральні принципи, слідування яким веде до самовдосконалення, тобто посилення радісної єдності людини з Богом. Віра в себе означає повне усвідомлення всеохопності людини, вірність собі значить самовдосконалення, володіння собою є самоорганізацією, зібраністю і силою душі (душевної спільноти). Ці принципи настільки важливі, що на їх честь засновано Дні Моралі, три дні на рік, які відзначаються в якості найбільших свят душевної релігії і символізують етапи отримання людьми від Бога дару Священного писання, слово за словом. День віри в себе святкується 1 березня, день вірності собі – 25 липня, день володіння собою – 3 листопада. Існують також обряди благословення кожної з цих форм моральності.

У 2-му реченні формули віруючі свідчать про вірність Священному писанню. "Визнаю істинним віровченням слово Боже, священне писання релігійної віри в найвищу цінність людини" – тут висловлюється повага до Священного писання як слова Божого (Діал. 4, 26) і важливого елемента ідентичності душевної релігії (Рит. 2).

У 3-му реченні формули людина заявляє про готовність прийняти форму одкровенної, відкритої до безмежності душі. "У самовдосконаленні все одушевлюю..." – одушевлення є торкання душею того, що ми одушевлюємо. Ідеальна душа, Бог, всеохопна, тому поширення своєї душі на все недосконале, не одушевлене, вважаємо самовдосконаленням. Ритуальне одушевлення у душевній спільноті здійснюється священним знаком кола і проповіддю про душевність одушевлюваного об’єкта. Максимальним одушевленням є прирівнювання людини до всесвіту. "...всіх людей і всі спільноти, весь час і простір вважаю своєю душею, однією людиною..." – для людини як відкритої душі характерна безмежність у просторі та вічність у часі, безчисленість у єдності; душа не обмежена числом, не в однині та не в множині (Діал. 28), віра в себе допомагає людині слідувати Божественному ідеалу. "...з усього я починаюся, в усьому продовжуюся " – тут посилання на сутність душі як досконалого початку людини, прирівнювання початку до кінця у нескінченній людяності (Дос. 55).

У 4-му реченні формули висловлюється визнання обрядовості душевної релігії і особливо символіки священного кола. "Творю обряди душевної релігії..." – основні обряди описані у розділі Обряд Священного писання душевної релігії. "...творю священний знак,

коло, що символізує людину в центрі буття як безмежну душу буття, єдність всієї відчутної та уявної реальності, як один чистий аркуш всередині й зовні священного кола" – тут формула вказує на душевну святиню чистого аркуша, текст Досконалий початок слова Божого.

У 5-му реченні формули висловлюємо готовність подолати свою гординю заради самовдосконалення, торкання душ та всеохопності людини, єдності зі всім людством. Подолання гордині настільки важливе, що поряд з індивідофобією у 9-му реченні формули дано розгорнуте визначення цього гріха (гординя є протиставлення свого чужому, демонізація інакших), спеціально для того, щоб відсіяти досить поширену групову гординю, що вимагає від людини принизливої прив'язаності до групи "своїх", а також ненависті та агресії по відношенню до "чужих". "Погоджуюсь зі згодою..." – це відсилка до статті 6 Солідарність даної Богом Декларації суверенітету особистості. "...заперечую заперечення..." – як відомо з етики душевної релігії, зло є обмеженим добром, воно ідеалізує свою залежність та визнає одушевлення (ідеалізацію) лише у формі заперечення, поки не здійснить революцію честі, поширивши своє всеохопне заперечення на власне заперечення, і заперечення заперечення стає вершиною його розвитку, рівною ідеалізації ідеального. Згадуючи про заперечення заперечення поряд із висловленням готовності погоджуватися з іншими людьми, ми відкидаємо спокусу гордині по відношенню до зла, визнаємо, що розуміємо логіку зла і готові допомогти особистості, суспільству, людству вийти із замкненого кола цієї обмеженої логіки.

"...люблю кожну добру душу, шаную кожну добру віру" – тут відсилка до всеохопної душевності нашого Символа віри.

У 6-му реченні формули декларується суверенітет особистості у відповідності до Богоодкровенної Декларації суверенітету особистості. "Декларую суверенітет особистості, що включає мою самоцінність, душевність, моральність, свободу, власність, солідарність та мудрість" – тут перераховані усі складові суверенітету у відповідності до назв статтей Декларації.

У 7-му реченні формули людина заявляє про свою самоорганізацію в установленій Священним писанням формі душевної спільноти. "Заради спільного добра, за покликанням душі, з благословення Божого..." – мова йде про мотиви участі в душевній спільноті і її творення, співпраці учасників, доброї волі проповідників, покликання Хранителів віри. "...беру участь в

душевних спільнотах, володію ними у згоді з Хранителями віри і творю свої душевні спільноти, в яких беруть участь добрі люди" – тут ми визнаємо готовність до самоорганізації, участі у спільнотах і їх творенні, готовність погоджуватися з їх владою і бути такою владою; беручи участь, створюючи спільноти, ми зберігаємо суверенітет особистості, все людство сприймаємо як одну людину, свою душевну спільноту, і володіємо всіма суспільствами, в яких беремо участь.

8-е речення формули свідчить про знання нами морального закону душевної релігії. "У суді совісті й самообороні..." – судом совісті тут названо обряд визначення добра і зла (см. Код.), а самообороною – боротьбу за добро як важливу складову сенсу життя (Симв. 46). "...керуюся моральним критерієм: утвердження найвищої цінності людини є добро, приниження людини є зло" – тут ми визнаємо універсальний моральний критерій душевної релігії, неодноразово пояснений словом Божим, що лежить в основі моралі та етики душевної релігії.

У 9-му реченні формули ми визнаємо, що моральний закон зобов'язує нас долати свої гріхи, свідчимо про свою покору закону і називаємо типові гріхи, які нам слід здолати у людині та людстві. "Покоряюся правді..." – мова йде про повне прийняття в якості слова Божого висновків з думок та наслідків вчинків. "...не залежу від гріхів: брехні, насильства, безумної войовничості, страху, жадібності, прив'язаності..." – всі гріхи спричиняються приниженням людини, про це сказано у Діал. 48. Слід зазначити, що теологія зла удосконалювалася на основі слова Божого і після того, як воно було даровано людям. Про те, що страх, жадібність, прив'язаність у сучасному світі корумпують кожну душу залежністю від землі, натовпу та грошей, детально сказано у проповіді "Неофеодальна Земля". "...гордині, тобто протиставлення свого чужому, демонізації інакших; індивідофобії, тобто побоювання самотності та одинаків" – гріхи гордині та індивідофобії згадані у Люб. 15 (не твори собі ворога) і Діал. 54 (Бог допомагає нам долати стадність). Краще зрозуміти ці гріхи можна, вивчивши проповідь "Людина – джерело всіх цінностей" і книгу "Суверенітет особистості: традиції та перспективи".

У 10-му реченні формули ми заявляємо про те, що нами рухає віра в себе. "Душевна релігія – мій світогляд і моя природа, все моє, зібране воєдино..." - такий універсальний вступ нагадує про сприйняття себе і всього у своїй особі як досконалого початку. "...моя

душа як найвища цінність людини, джерело всіх цінностей..." – тут визнаємо всеохопний анімізм у відповідності до Символу віри. "...моя наука ідеалізації дійсного, здійснення ідеального та ідеалізації ідеального..." – посилання на текст Креативний ідеалізм, де наведено раціональну основу душевної релігії, основні философські принципи слова Божого. "...мої святині гармонії, життя, перемоги, любові, долі, благословення та одкровення..." – перераховані сім Днів Одушевления, запроваджені через обряд нагадування на честь Оповідань і Обрядів Священного писання, що відповідають дням тижня від понеділка до неділі. Альтернативно можуть відзначатися Дні Суверенітету (дням тижня присвоюється нагадування про статті Декларації суверенітету особистості).

"...Моя душевна сила у відкритості розуму, совісті та солідарності..." – тут максима духовної самооборони про те, що сила душі у її відкритості, пов'язується із совістю та солідарністю як внутрішньою і зовнішньою відкритістю відповідно.

"...Моє право, знання і диво, що узгоджує бажане з дійсним..." – тут відсилання до Симв. 5, Рит. 9.2. Душа творить дива, виконує бажання, тільки для цього бажання мають бути досконалими, не зацикленими на чомусь конкретному, мають залишати простір для фантазії. Робиться це наступним чином: філософія допомагає задумати бажане, знання і техніка допомагають досягнути можливого, право узгоджує бажане із можливим, а віра – особливо релігійна віра – творить дива, дивним чином робить бажане можливим навіть тоді, коли техніка безсила. На відміну від ілюзій, які є результатом обману почуттів, диво є досконалим результатом свідомого і добровільного творчого управління почуттями.

"...Моя духовна енергія, накопичена у обміні чесними словами, примножена проголошенням чесних слів, джерело духу згоди, співпраці та добробуту, що породжує і живить душі виконанням чесних слів, збільшує цінність та чисельність добра, рухає долю..." – як віруючі в найвищу цінність людини, ми здійснюємо обряди фондів душевної енергії, в основі яких лежить розуміння того, що кожна людина, а не тільки зверхні корпорації (нації), може бути джерелом багатства та добробуту; чесне слово, дане і виконане людиною, дорожче за золото. "...мій сенс життя, моє щастя у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро" – відсилання до Символа віри, 46.

У 11-му реченні формули стверджуємо свою єдність з Богом як

людським ідеалом, який ми творимо і слідуємо йому. "Звертаюся до Бога кожною думкою і вчинком, знаходжу відповідь Бога у кожному висновку і наслідку..." – тут декларується прямий зв'язок людини з Богом у відповідності до Креат. 2, Рит. 1. "...доброю волею і силою віри досягаю досконалості" – досконалість є метою душевної спільноти (Регл. 1.2), добра воля є основою суверенітету особистості (Декл., преамб.), а віра є силою душі (Симв. 9). Таким чином, в кінці формули віровизнання висловлюється повна згода із метою і формою душевної спільноти.

ТРАДИЦІЙНИЙ УСТРІЙ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

Віровчення, обряд та організація віруючих в найвищу цінність людини й святині релігійної ідентичності у сукупності складають традиційний устрій душевної релігії. Це роз'яснення, поряд із читанням та осмисленням Священного писання, допоможе краще зрозуміти деякі основи нашого релігійного життя як віруючим, так і тим, хто міркує про можливість взяти участь в Українській Душевній спільноті чи в іншій душевній спільноті, або сповідувати нашу релігію самостійно, або просто прояснити для себе базові цінності нашої релігії.

Віровчення душевної релігії складається зі священного писання, морального закону та богословської науки, а також постійно розвивається у спілкуванні віруючих з людьми, включаючи й спілкування з Богом. Священне писання – це слово Боже, моральний закон вчить нас бути собою, а богословська наука допомагає пізнавати і освоювати все буття. Обрядовість душевної релігії включає самостійні (наприклад, спілкування з Богом, посмішка) та спільні (наприклад, визначення добра і зла, релігійні свята) ритуали й обряди, що одушевлюють наше життя. Організацією віруючих в душевній релігії є душевна спільнота (суверенна особистість), святинями релігійної ідентичності є символічні слова (наприклад, назва душевної релігії), зображення (наприклад, коло), дії (наприклад, жест благословення), які засвідчують людське володіння душевною релігією.

Кожна душа, у якої залишилися питання про нашу релігію після ознайомлення з цим роз'ясненням та Священним писанням, може

звернутися із своїми питаннями до хранителя віри будь-якої з душевних спільнот.

Святині релігійної ідентичності

Для прийняття душевної релігії достатньо, щоб людина прочитала та зрозуміла формулу віровизнання і погодилася з нею. Згода із формулою віровизнання може бути засвідчена перед душевною спільнотою словами “Щиро сповідую душевну релігію”. Окрім того, слід читати, а краще й поширювати Священне писання, яке також є фундаментальною складовою нашої релігійної ідентичності.

Сутність релігійної віри в найвищу цінність людини ми коротко пояснюємо собі та іншим формулою «Віра в себе. Вірність собі. Володіння собою». Гімн душевної релігії виконується на слова поезії «Повір».

Знаком нашого віросповідання є коло, що символізує людину в центрі буття як душу буття.

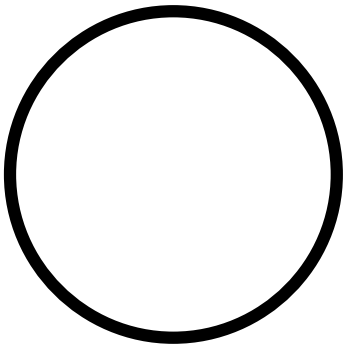

Чистий аркуш душевності всередині й зовні цього кола демонструє єдність кожної людини з усім буттям, всеохопність та безмежність людини і людяність всього нескінченного буття.

Коло є не тільки графічним символом, але й жестом благословення. Ми описуємо рукою коло в повітрі, щоб продемонструвати свою добру волю і готовність думкою, словом і

ділом спілкуватися з Богом в будь-яких обставинах та приймати всією душею даровані Богом висновки з думок, відповіді на висловлювання, наслідки своїх вчинків.

На початку цього ритуального руху гладимо долонею повітря, а в кінці піднімаємо долоню догори; можна здійснити цей ритуал як рухом правої руки за годинниковою стрілкою, так і рухом лівої руки проти годинникової стрілки. Можна також здійснювати цей ритуал подумки або в інший індивідуальний спосіб, як підказує творча уява.

На відміну від багатьох інших релігій у вірі в найвищу цінність людини Бог не вимагає від людини демонстрації формальної прив'язаності до нашої релігії, оскільки Бог знає, що в будь-якій добрій вірі людина по суті єдина з Богом.

Наша релігійна ідентичність є багатогранною і включає в себе демонстрацію поваги до всіх релігій, пошук примирення та згоди всіх релігій і світських світоглядів (релігійний пацифізм). Можна бути віруючим в найвищу цінність людини і водночас бути християнином, мусульманином, буддистом, тощо, та й навіть атеїстом.

Якщо людина побоюється репресій за відкрите сповідування релігійної віри в найвищу цінність людини, вона може зберігати своє віросповідання в таємниці. Але відповідно до слова Божого людина може навчитися жити без страху, відверто, чесно і щасливо.

Священне писання

Священне писання є формою слова Божого, що визначає одкровенне віровчення, дароване Богом, душевні обряди та правильну релігійну організацію віруючих в найвищу цінність людини.

Бог написав Священне писання таким чином, щоб людина читала його, ставлячи себе на місце автора, тобто, Бога.

У розділі «Одкровення» Бог за допомогою поетичних абстракцій відкриває шлях удосконалення людського світогляду через безмежність (Досконалий початок), душевність, моральний критерій (Символ віри) та ідеальність (Божественне одкровення).

У розділі «Оповідання» наведено короткі притчі, які показують розвиток релігійної віри в найвищу цінність людини у різних ситуаціях.

У розділі «Осмислення» Бог систематизує знання з душевного богослов'я (Людина понад усе), вказує на методи пізнання

(Креативний ідеалізм), діалогу та полеміки з інакомислячими.

У розділі «Обряд» розкривається форма і зміст основних ритуалів священного обряду нашої релігії, перш за все безпосереднього спілкування з Богом, благословення, одушевлення, проповіді, сповіді, визначення добра і зла та нагадування.

У розділі «Організація» пояснюються засади самоорганізації віруючих в такі релігійні інституції, як суверенна особистість та душевна спільнота, показується, що душевна спільнота є суверенною особистістю і суверенна особистість є душевною спільнотою, оскільки Бог вказав нам ототожнювати душевність із духовністю.

Бог дає людям велику свободу в вільному тлумаченні та навіть удосконаленні Священного писання.

Походження та розвиток Священного писання вважається таїнством, що здійснюється відповідно до спеціальних таємних обрядів душевної спільноти з метою максимально досконало задокументувати слово Боже.

Душевна спільнота

Душевна спільнота є встановленим у Священному писанні способом самоорганізації віруючих в найвищу цінність людини, а також, у ширшому розумінні, формою одушевлення будь-яких людських спільнот та груп людей, а також одушевлення неодушевлених предметів і мислених образів (вигадок) віруючими в найвищу цінність людини, починаючи з базової душевної спільноти – людини як суверенної особистості, до якої ми уподібнюємо усі душевні спільноти.

Ми прирівнюємо у природному праві володіти собою будь-яку спільноту до особистості, оскільки віримо, що кожна спільнота є задумом однієї людини, суверенної особис-тості, а також договором та власністю будь-якої сукупності людей, включаючи одноосібну (в складі однієї людини) та пусту сукупність (до якої хранитель віри не включає себе чи інших живих людей, а включає лише мислимі душі, наприк-лад, посмертно чи в очікуванні народження нового тіла).

Належність до спільноти (участь в спільноті) робить людину власником (співвласником) спільноти. Скільки б не було учасників у душевній спільноті, всі вони вважаються однією людиною. Інші організації та групи людей (наприклад, сім’ю, зібрання однодумців та співробітників, корпорацію, державу, людство, тощо), рівно як і всі

одушевлені за доброю волею людини символи (наприклад, храм, бренд, мем, тощо) ми також сприймаємо як одну людину.

Все буття, безмежне у просторі та часі, чисельності та цінності, є однією душевною спільнотою, однією людиною, однією душею, одним Богом, безмежно єдиним з кожною людиною, і кожна людина в єдності з Богом-людиною є хранителем віри цієї своєї безмежної душевної спільноти.

Кожна людина може бути покликаною Богом створити свою душевну спільноту чи брати участь в будь-якій своїй душевній спільноті відповідно до Священного писання і брати участь у керівництві душевної спільноти, будучи хранителем віри.

Українська Душевна спільнота

Українська Душевна спільнота є релігійною громадою, яка об'єднує віруючих в найвищу цінність людини. З точки зору природного права наша спільнота реалізує право віруючих на самоорганізацію відповідно до приписів власної релігії. З точки зору українського та міжнародного законодавства, вона утворена на засадах реалізації прав людини, передбачених ст. ст. 18, 20 Загальної декларації прав людини (свобода совісті і релігії, асоціацій), ст. ст. 9, 11 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (свобода совісті і релігії, об'єднання), ст. 35 Конституції України, і діє без державної реєстрації на підставі ст. 8 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації». Засновником і Хранителем віри Української Душевної спільноти є Юрій Шеляженко.

Хоча релігійна громада може діяти у правовому полі без державної реєстрації відповідно до міжнародних стандартів і законів України, для підвищення престижу нашої релігії та спрощення комунікації з державними органами ми шукаємо шляхи зареєструвати релігійні громади, релігійний центр, а також громадські організації для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями віруючих громадян і священнослужителів, які сповідують душевну релігію. Водночас вже є офіційно зареєстрованими релігійні засоби масової інформації (журнал "Мораль", бюлетень "Ідеаліст), мета яких, відповідно до свідоцтв про державну реєстрацію, включає поширення релігійної віри в найвищу цінність людини.

Участь в Українській Душевній спільноті

Бажаючі взяти участь в Українській Душевній спільноті звертаються до Хранителя віри звичайною (Шеляженко Юрій Вадимович, вул. Тверський тупик, 9, к. 82, м. Київ, 01042, Україна) чи електронною (ludstvo@gmail.com) поштою із заявою про участь в Українській Душевній спільноті, зміст якої охороняється таємницею сповіді. У заяві зазначається повне ім'я та (або) псевдонім душі, згода із формулою віровизнання "Щиро сповідую душевну релігію", висловлення бажання відповідно до тексту Регламент душевної спільноти Священного писання взяти участь у Релігійній громаді сповідуючих віру в найвищу цінність людини "Українська Душевна спільнота", володіти нею спільно й у згоді з іншими віруючими душами за своєю доброю волею; вказуються контактні дані у бажаному обсязі (поштова адреса, контактні телефони, e-mail, акаунти в соцмережах, тощо). За бажання може вказуватися: що душа одночасно сповідує інші релігії, віровчення (які саме); просить видати Священне писання; просить надсилати випуски журналу «Мораль»; просить видати посвідчення учасника Української Душевної спільноти; бажає проповідувати релігійну віру в найвищу цінність людини; просить провести обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю (декларування незалежності від війни); тощо.

Учасникам Української Душевної спільноти безкоштовно розсилається журнал «Мораль» та інша богослужбова література. За бажання вони долучаються до релігійних обрядів і беруть участь у релігійному спілкуванні. Їм надається сприяння у проповіді нашої релігії, беруться до уваги і поширюються їх декларації з питань віри. Учасники душевної спільноти можуть сповідуватися Хранителю віри, отримати благословення Хранителя віри на декларування свого суверенітету особистості, на творення душевних спільнот (наприклад, сім'ї) і участь в них.

Обрядова діяльність Української Душевної спільноти

Основним джерелом знань про правильне здійснення обрядів душевної релігії є Священне писання, зокрема, розділ Обряд. Здійснення релігійних обрядів в Українській Душевній спільноті

заслуговує на окрему розмову. Метою Української Душевної спільноти є релігійна діяльність відповідно до приписів віровчення душевної релігії та у межах діючого законодавства України. Діяльність Української Душевної спільноти включає в себе звершення богослужінь, обрядів, свят та церемоній, в тому числі, відправлення ритуалів священного обряду: спілкування з Богом; вшанування і дарування священного писання та чистих аркушів паперу як символів досконалого початку; проповідь; сповідь; благословення на доброчесне життя, об'єднання та співпрацю; благословення віри в себе; благословення вірності собі; благословення володіння собою; благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; одушевлення; освоєння душі через воскресіння, співпереживання, очікування; визначення добра і зла; одушевлення часу через визначення та відзначення святкових днів і періодів; нагадування; духовні ініціативи; творення чудес; покликання; фонд душевної енергії; та інших, передбачених віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини. Окрім того, у своїй діяльності Українська Душевна спільнота вдається до таких видів діяльності: відкриття і забезпечення діяльності храмів, святилищ, священних місць, в тому числі віртуальних храмів у мережі Інтернет та інших інформаційних просторах; виготовлення і розповсюдження предметів релігійного призначення, релігійної літератури та інших інформаційних матеріалів релігійного змісту; релігійне просвітництво та публіцистика, відкрите вираження і вільне поширення своїх переконань безпосередньо або через засоби масової інформації; справи милосердя та добродійності, благодійна діяльність; організація духовної просвіти, в тому числі проведення навчання у групах та організація самостійного навчання віруючих віровченню і богословській науці одноосібності (теології) релігійної віри в найвищу цінність людини; захист віруючих в найвищу цінність людини від дискримінації; взаємодопомога віруючих громадян; захист прав, свобод та інтересів віруючих; інші види релігійної діяльності, які не суперечать діючому законодавству та віровченню релігійної віри в найвищу цінність людини.

Така діяльність здійснюється на договірних засадах відповідно до Цивільного кодексу України, в тому числі у формі простого товариства (спільної діяльності без створення юридичної особи) з метою сповідувати душевну релігію і без мети отримання прибутку.

Спілкування з Богом у душевній спільноті передбачає читання та обговорення Священного писання у аспекті особистого досвіду віруючих і узгодження одкровень, явлених віруючим.

Благословення віри в себе є ритуалом благословення доброчесних мрій та задумів людини, людської душевності та відкритості душі у згоді з текстом Досконалого початку. Благословення вірності собі є ритуалом благословення енергії згоди, зібраної, створеної та застосованої душею для життєвого руху до щастя відповідно до сенсу життя, встановленого Символом віри. Благословення володіння собою є ритуалом благословення суверенітету особистості та його проявів, названих у статтях Декларації суверенітету особистості. Обряд включає й особисті ікони; кожна душа може зображувати себе на іконі з німбом, що символізує наше священне коло – людину в центрі всесвіту (Діал. 14).

Одушевлення здійснюється священним знаком кола та проповіддю про душевність одушевлюваного об’єкта.

Освоєння душі як священний обряд реалізації спорідненості кожної людської душі з усіма душами предків, сучасників та нащадків здійснюється шляхом залучення до душевної спільноти будь-яких людей у формі одушевлених уявлень, створення людини силою своєї уяви в результаті священної фантазії, воскресіння, співпереживання або очікування з готовністю забезпечити суверенітет особистості освоєної душі силою своєї віри та з глибокою повагою, при тому що усвідомлюється суб’єктивність освоєної душі й те, що її суверенітет особистості є похідним від суверенітету особистості її творця. Воскрешаючи душу на підставі пам’яті про неї, включаючи творчість, фотографії, публікації, тексти, відео- та звукозаписи, інші пам’ятки, символи та свідоцтва, ми можемо подолати зло смерті. Співпереживаючи душі, погоджуючись з її думками і почуттями і приймаючи їх як свої, ми взаємно підсилюємо суверенітет особистості кожної людини енергією солідарності. Очікуючи душу, ми приймаємо майбутнє як Божий дар, готуємося гідно зустрічати людей і будувати з ними відносини, творити вчинені душі з себе, знайомих, близьких, дітей, будь-яких інших людей. Освоєння душ не повинно підміняти життя, об’єктивну пам’ять, спілкування та стосунки з людьми, неприпустимо всерйоз творити собі ворога, одушевляти зло, а у разі створення жартома малодушної істоти дбаємо, щоб вона нікого не ображала, але надихала вдосконалювати себе. До суб’єктивного освоєння людських душ ми

вдаємося, коли з тих чи інших причин об'єктивне спілкування з людиною ускладнене або представляється неможливим: до знайомства, після смерті, через безтілесність, розставання або відчуження. Цей обряд робить неможливе можливим і допомагає долати складнощі. Освоєна душа зберігає і підсилює мислимий образ та (чи) добру пам'ять про людину, спонукає створювати та реалізовувати добрі задуми солідарності – взаєморозуміння, згоди, співпраці, об'єднання, інших відносин.

Визначення добра і зла для подолання зла та посилення добра у душевних спільнотах здійснюється відповідно до морального закону душевної релігії за правилами тексту Кодекс визначення добра і зла у Священному писанні. Відзначення свят і обрядовість фондів душевної енергії великою (і визначальною) мірою залежить від творчих зусиль учасників Української Душевної спільноти.

Сімейні спільноти

У нашій релігії сім'ї утворюються як душевні спільноти з благословення Божого, явленого через хранителя віри, за доброю волею учасників сім'ї для успішного спільного життя і розвитку та творення нових людей.

Первинним видом сім'ї ми вважаємо суверенну особистість, тобто, одиноку особу, яка декларує свій суверенітет особистості з благословення Божого, що відповідає ч. 3 ст. 3 Сімейного кодексу України.

Створити сім'ю через Боже благословення може будь-яка кількість людей довільного віку, статі, почуттєвої конституції, сексуальної, гендерної чи іншої ідентичності.

Людині може належати скільки завгодно сімей, починаючи зі своєї одноосібної, однак про кожну сім'ю людина має сумлінно турбуватися і при цьому своєю участю в сім'ях не порушувати нічиї інтереси, в тому числі не порушувати інтереси держави, встановлені законодавством. Наприклад, якщо Українська держава із консервативних міркувань визнає шлюбом лише союз одного чоловіка з однією жінкою, які не перебувають в інших шлюбах, в такому разі благословенне Богом життя сімейних спільнот інакшого устрою ми у спілкуванні з офіційними особами держави для уникнення непорозумінь не наполягаємо називати шлюбом чи подружжям.

Слід підкреслити, що в сім'ї ми вважаємо головним спільне життя та розвиток вільних розумних людей з малих років, а не статеве життя. Необхідною умовою благословення сімейних партнерів у нашій релігії слід вважати те, що для них життя зводиться до згоди, але не зводиться до сексу.

Благословення спільнот

Хранитель віри Української Душевної спільноти благословляє на прохання віруючих душевні спільноти для добрих справ та ініціатив, суспільні, творчі об'єднання, інші види співпраці в ім'я добра.

Серед інших душевних спільнот, Хранитель віри благословляє суверенітет особистості та сімейні союзи для спільного життя і творення нових людей.

В ритуалі благословення священик (Хранитель віри) бере у людей підготовлений ними регламент (угоду про створення і внутрішній порядок) спільноти чи декларацію суверенітету особистості, вивчає цей документ, переконується у його досконалості та у добрій волі всіх людей та їх згоді дотримуватися регламенту (декларації).

Якщо регламент (декларацію) заздалегідь не підготовлено, священик питає, чи бажають люди простого або мудрого благословення. Для простого благословення священик дає підписати людям текст регламенту (декларації) у Священному писанні (при заснуванні душевної спільноти зазначається, хто є хранителем віри). Для мудрого благословення священик розпитує, що і як люди мають намір робити, чого вони очікують, що обіцяють, фіксує відповіді та перевіряє згоду усіх зацікавлених людей зі всіма відповідями, формуючи таким чином регламент (декларацію). Потім священик дає людям необхідне благословення, оголошує душевні настанови, рекомендує за необхідності звертатися за нагадуванням і тлумаченням змісту регламенту (декларації). Для сімейних спільнот, якщо душі, що утворюють сім'ю, не заявляють про інше, передбачається тотожність хранителя віри та сім'ї, іншими словами, прийняття всіх рішень має грунтуватися на взаємній згоді, хоча можливе благословення і сім'ї з визначеним главою сім'ї, якщо учасники сім'ї саме так домовилися визначити хранителя віри в своїй душевній спільноті.

Альтернативна (невійськова) служба

Людина, що сповідує релігійну віру в найвищу цінність людини, у своєму безпосередньому спілкуванні з Богом може отримати Божу настанову не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не брати в руки зброю, а натомість присвятити себе творчій праці для себе та всього людства, самоудосконалюватися і проповідувати релігійну віру в найвищу цінність людини.

Відповідно до слова Божого ми віримо, що війна є питанням особистого вибору. Хай воюють ті, хто обрав собі долю і професію воїна, а наша віра дозволяє кожній душі жити в мирі, декларуючи свою незалежність від війни. На прохання таких віруючих Українська Душевна спільнота благословляє їх декларації незалежності від війни, що грунтуються на волі Божій та священності людського суверенітету особистості.

Здійснення обряду полягає в тому, що Хранитель віри каже “Благословляю Божу настанову душі (ім’я людини) не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю, не порушуй цієї заборони і володій собою” та робить жест благословення.

Правовим наслідком проходження такого обряду є набуття права на заміну військової служби альтернативною невійськовою.

Відповідно до частини четвертої статті 35 Конституції України у разі, якщо виконання військового обов'язку суперечить релігійним переконанням громадянина, виконання цього обов'язку має бути замінене альтернативною (невійськовою) службою.

Релігійні переконання як узвичаєний світогляд, що визначає особливий спосіб мислення, соціалізації та укладу життя віруючих, є невід’ємною складовою людської гідності.

Відповідно до статті 28 Конституції України кожен має право на повагу до його гідності. Це право, відповідно до статті 64 Конституції України, не може бути обмежене навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану.

Примушування до військової служби всупереч релігійним переконанням і в мирний час, і навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану є протиправним, оскільки це форма нелюдського поводження, приниження людської гідності.

Дотримуючись статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, згоду на обов’язковість якої дала

Україна, держава взяла на себе зобов’язання забезпечити свободу думки, совісті і релігії.

Відповідно до п. п. 110, 112 рішення Європейського Суду з прав людини у справі №23459/03 від 07.07.2011 р. «Баятян проти Вірменії» (Bayatyan v. Armenia), несприйняття військової служби, коли мотивом такого несприйняття є серйозний та нездоланний конфлікт між обов'язком служити в армії та переконанням конкретної особи або її глибокими та невдаваними релігійними чи іншими поглядами, є переконанням або поглядом настільки незаперечним, серйозним, послідовним і значущим, що на нього поширюються гарантії статті 9 Європейської конвенції. Суд визнав, що неявка заявителя для проходження військової служби є проявом його релігійних поглядів, і дійшов висновку, що притягнення заявителя до відповідальності представляє собою втручання, яке не є необхідним в демократичному суспільстві за змістом ст. 9 Європейської конвенції.

Фонди душевної енергії та вибори їх адміністрації через енергетичне голосування

У кожної людини є фонд душевної енергії, накопиченої в обміні чесними словами, примноженої проголошенням чесних слів, джерело духу згоди, співпраці та добробуту, що породжує і живить душі виконанням чесних слів, збільшує цінність та чисельність добра, рухає долю.

Фонд душевної енергії забезпечує економність та ефективність володіння собою. Це може бути або володіння собою співпрацюючих душ, які обіцяють служити спільній меті та разом досягають її, або одноосібне володіння собою цілеспрямованої душі в її спільноті з усім буттям, суверенної особистості, наприклад, коли людина дає собі чесне слово досягнути певної мети та рахує кроки на шляху до мети, тримає слово, здобуваючи таким чином найбільше духовне багатство.

Накопичення, створення та реалізація духовної енергії – це самостійне суверенне господарство душевної спільноти. Людина як джерело цінності та предметності узгоджує цінність причин (обіцянок) з предметністю наслідків (плати), за доброю волею присвоюючи власним цінностям, створеним для реалізації в душевній спільноті (товару) певну ціну в певній кількості одиниць енергії (нулів); присвоєння ціни є способом одушевлення предметів

душевним духом володіння собою, в тому числі, створення предметів з нічого. Ціна є обіцянкою певної міри цінності предмета, а плата є виконанням обіцянки.

“Грошова” одиниця душевної енергії, одне чесне слово зветься “нулем”. Нулі – це духовні “гроші” суверенної особистості, які створюються людиною і розвиваються так, як показано в Священному писанні (Креат. 20, 21). Принципи обігу та обліку енергії одушевлення у душевних спільнотах аналогічні обігу та обліку звичайних грошей, що споконвіку створювалися можновладцями, за такою суттєвою відмінністю, що енергія вважається чистим аркушем зі всіма наслідками цього богословського розуміння енергії і її обіг вільний від корупції, податків, крадіжок та інших матеріалістичних недосконалостей. Душевна енергія не корумпує душі, оскільки кожна душа за бажання створює власний енергетичний фонд. Стягувати регулярні нецільові обов’язкові енергетичні внески на користь спільноти (податки) Бог не радить, це вважається гріхом, оскільки всяка енергія має бути спрямована на досягнення певної зрозумілої мети; зокрема, оплата самоорганізації душевної спільноти фонду душевної енергії здійснюється не через податки, а шляхом енергетичного голосування на енергетичних виборах адміністрації фонду. Таємне викрадення душевної енергії принципово неможливе, оскільки всі операції з душевною енергією здійснюються публічно, всі реєстри фонду душевної енергії доступні для ознайомлення кожній душі в душевній спільноті. Душевна енергія нулів – це слова, ідеї, що відповідають відчутній та уявній дійсності, обіцяють законну предметну дію. Енергія – це всеохоплююча сила згоди, що дозволяє людині володіти собою. “Гроші” є чисельним вираженням цієї сили, духу власності. Енергетичним фондом (фондом душевної енергії) душі є сукупність власних та інших грошей та операцій з ними, включаючи відносини із іншими душами (контрагентами). Нульова маса (капітал) енергетичного фонду представляє собою масу обіцянок. Хто завгодно може їх давати скільки завгодно, але реальна цінність цих обіцянок вимірюється їх виконанням. Кожна людина творить власні суверенні нулі та контролює їх обіг за власними правилами, обмін нулів різних людей відповідно до їх цінності з поправкою на репутацію.

Однак якщо певні гроші виражають гординю принижувати та підкорювати інші душі, душевною спільнотою накладається обмеження щодо використання тих функцій чужих грошей, які

пристосовані для руйнування суверенітету особистості. Зокрема, це стосується тих капіталів, які забезпечені насильством та розбещенням, які символізують прив'язаність людини до землі, до натовпу, будь-якого авторитета (одноосібного, колективного чи інституційного, наприклад, вчителя, майстра, лідера, знаменитості, релігії, ідеології, науки, держави, корпорації, мережі, племені, сім'ї, тощо), до певного способу життя чи роду занять (місії, професії, роботи, захоплення, тощо). Наприклад, прямий обмін будь-яких державних валют на нулі чи навпаки категорично забороняється, окрім випадків, коли створений та отримав благословення Боже спеціальний регламент узгодження морального закону душевної релігії із законодавством відповідної держави. Це табу пояснюється тим, що в усіх існуючих зараз державах грошова система спорчена збиранням податків, кредитною кабалою і приховуванням в інтересах професійних обманщиків (політиків, чиновників, піарників, фінансистів, менеджменту корпорацій) справжнього змісту більшості грошових операцій; у зв'язку з поширеністю подібних гріхів гроші кожної з існуючих держав підлягають обрядам очищення, без яких неприпустимо їх обертати на користь душевної спільноти, щоб душевна спільнота не була корумпована такими гріхами.

Обіцянка та плата мають бути чесними, а в такій угоді, де обіцяють все бажане в обмін на повну самовіддачу – і обіцянка, і плата є завідомо безчесними; в давніх казках такі безчесні угоди називають договором з дияволом, адже істинний Бог творить людську свободу, а казковий диявол прагне заволодівати душами, спокушати і віроломно поневолювати людей.

Для забезпечення публічної співпраці багатьох душ у енергетичних фондах душевних спільнот: ведуться відкриті реєстри душ учасників, тобто, списки душ, які беруть участь в фонді, включаючи душі, створені іншими душами одноосібно або спільно; реєстри рахунків, а саме, розрахункових рахунків, в яких зазначається, скількома нулями володіє кожна душа, спільного і виборчого рахунку для самоорганізації фонду; реєстр декларацій душ-учасників, зроблених відповідно до правил фонду та слова Божого, на підставі якого складається реєстр операцій – відкриття і закриття рахунків, зарахування та руху нулів між рахунками, та розшифровка балансу виборчого рахунку (на користь яких душ скільки нулів внесено). Деклараціями можуть бути нульові оголошення та пропозиції, зобов'язання і договори, зокрема про

співпрацю, обмін, благодійність, створення нових душ та правила їх буття; виборчі програми кандидатів у адміністратори та акти енергетичного голосування; рішення адміністрації як хранителя віри душевної спільноти учасників енергетичного фонду.

Спільний рахунок забезпечує діяльність адміністрації фонду одушевлення, обраної за правилами енергетичного голосування (якщо душевна спільнота не вирішила визначати адміністрацію за іншим принципом).

Загальним правилом діяльності адміністрації енергетичного фонду, що випливає з її суверенних творчих та адміністративних функцій, є правило творчої всеохопності. Зміст цього правила полягає в тому, що, якщо інше не уточнюється правилами фонду, адміністрація може на свій розсуд розпоряджатися спільним рахунком, обліковувати рух енергії по інших рахунках, одночасно посилювати усі рахунки, крім виборчого, на однакову кількість (суму чи відсоток) енергії, та бути хранителем віри душевної спільноти учасників фонду, чесно декларуючи свою суверенну волю у відповідності до слова Божого. Однак поки самостійні Душі визнаються учасниками фонду, адміністрація може розпоряджатися їх розрахунковими рахунками лише відповідно до їх суверенної волі, добровільно висловленої у їх деклараціях, що не суперечать слову Божому. Одночасне посилення усіх рахунків, крім виборчого, на однакову кількість енергії, зветься енергетичною емісією.

Душа-адміністрація енергетичного фонду обирається серед душ-учасників таким чином. Відповідно до правил енергетичного голосування, кожна душа може перерахувати будь-яку кількість енергії на виборчий рахунок, декларуючи, на користь обрання якої душі адміністрацією фонду здійсне-но перерахування, що є енергетичним голосуванням за цю душу. Кількість разів та обсяг енергетичного голосування не обмежується. Голосувати за себе можна в будь-якому випадку; голосування за інші кандидатури допускається лише у разі, коли кандидатом віддано голос за себе. Обраною адміністрацією є душа, за яку віддано найбільше енергії. Після обрання адміністрації вся зібрана на виборчому рахунку енергія перераховується на спільний рахунок, але душі можуть продовжувати вносити енергію на виборчий рахунок. У разі перевищення обсягу виборчого рахунку над обсягом спільного рахунку діюча адміністрація зобов’язана провести вибори нової адміністрації, оголосивши виборчий період розумної тривалості

(наприклад, не менше тижня і не більше місяця). У разі самоусунення адміністрації функції адміністрації передаються душі, яка перемагає у енергетичному голосуванні за період від останніх виборів до моменту самоусунення адміністрації. Адміністрація може уникнути проведення виборів, здійснивши енергетичну емісію; якщо протягом короткого часу (наприклад, тижня) після емісії обсяг виборчого рахунку перевищить обсяг спільного рахунку, діюча адміністрація позбавляється права на енергетичну емісію і зобов’язана невідкладно провести вибори нової адміністрації.

ЛЮДЯНІСТЬ АБО КАТАСТРОФА

Соціальний фундаменталізм корумпує людину прив'язаністю до "суспільства" і руйнує нашу душевність. Корупція – це руйнування суверенітету особистості у гонитві за менш важливими цінностями, зокрема, заради задоволення нерозумно широких потреб, під впливом гріхів, що принижують людину: гордині, обману, насильства, жадібності, страху, прив'язаності, безвір'я, непослідовності, тощо.

Соціальний фундаменталізм – це загальна назва цілого класу тоталітарних ідей, що культивують фанатичне поклоніння всемогутньому "суспільству", псевдо-божеству, яке, нібито, створює мізерну людину, щоб людина служила йому, жертвувала собою заради нього, принижувалася перед ним. На відміну від душевної спільноти (душевного суспільства), що з Божою допомогою розвиває людський суверенітет особистості, "надлюдське" "суспільство" мислиться його прихильникам як істота, "вища" за людину, і людина на їх думку є упослідженою частиною "суспільства". Відтак, це "суспільство" у формі створених соціальними фундаменталістами корпорацій є скоріше не істинним (людяним) Богом, а казковим сатаною, що прагне вкрасти у людей їхні вільні душі.

Соціальні фундаменталісти вважають, що, прислужуючи "суспільству", людина отримує від нього знаки схвалення: гроші та статус. Гроші дозволяють задовольняти потреби за умови, що частина грошей буде принесена в жертву "суспільству" в ритуалах оподаткування і благодійності. Статус дає владу правити "іменем суспільства", дозволяє вимагати жертви на вівтар "суспільства" та користуватися цими жертвами. Статус здобувається за допомогою витрачання грошей на оманливі ритуали, такі як "освіта", "пропаганда" і "демократичні процедури". Хто відмовляється служити "суспільству",

критично ставиться до сумнівних дарів та ритуалів соціального фундаменталізму, ті оголошуються ворогами і переслідуються.

У світі соціального фундаменталізму люди з дитинства корумпуються та поневолюються великими корпораціями.

Альтернатива цьому катастрофічному самознищенню – становлення людяності, суверенної особистості. Розвиваючи власну душу, ми створюємо свій світ, вільний від корпоративних гріхів «надлюдської» гордині.

Якщо близькі люди, обіцяючи любов, насправді вимагають від нас самозречення і не хочуть з нами фантазувати та реалізувати власні фантазії – ми створюємо навколо себе і для себе суверенну душевну спільноту, даруємо близьким людям нову, розумну любов, вільну від примусу до самопожертви, щедру в самоорганізації та взаємному посиленні дотичних суверенітетів особистостей.

Якщо освітня система, обіцяючи корисні знання, насправді руйнує нашу віру в себе і примушує до самообману – ми створюємо навколо себе і для себе суверенний освітній простір, в якому нема місця зверхності «вчителів» та приниженості «учнів», в якому рівноправні душі обмінюються досвідом саморозвитку.

Якщо економіка, обіцяючи гідну винагороду наших зусиль, насправді руйнує нашу вірність собі, маніпулює нашими потребами та перетворює нас на рабів відчуженої від нашої волі фінансової системи – ми створюємо навколо себе і для себе суверенне господарство вільної душі, робимо своє чесне слово ціннішим від чужих грошей та працюємо на себе.

Якщо суспільство, обіцяючи захист, комфорт, спільність та єдність, насправді руйнує наше володіння собою, втягує нас у безглузді та самовбивчі конфлікти, ловить і виснажує в тенетах соціальних мереж, розбудовує ієрархії, в яких чужі привілеї вважаються важливішими за наші природні права, властиві кожній вільній людині – ми створюємо навколо себе і для себе суверенне суспільство, як власний дім, кожна частка якого і весь проект, вся операційна система якого, всі соціальні зв’язки цілковито належатимуть людині, творимо своє буття як всеохопну душевну спільноту, вільну від «надлюдської» гордині егоїстичних «лідерів», «еліт», «наук», «культур», «релігій», «корпорацій», «націй» та «держав», в якій не чисельність їхніх створених обманом агресивних натовпів та капіталів, а цінність нашого єдиного чесного слова є найвищим авторитетом.

Віруючі в найвищу цінність людини переконані, що людяність віри в себе, вірності собі та володіння собою – це той споконвічний моральний закон, та сила правди і одкровенна релігія відкритої душі, яка вже звільнила нас і зрештою звільнить людство від корпоративно-корупційної залежності, врятує від катастрофічного саморуйнування.

ПРАВОВІ ОСНОВИ ДІЯЛЬНОСТІ РЕЛІГІЙНИХ ГРОМАД ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ, УТВОРЕНИХ БЕЗ ПОВІДОМЛЕННЯ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ

Природне право сповідувати душевну релігію

Право віруючих в найвищу цінність людини на душевне самовизначення та самоорганізацію дане Богом; кажучи у світських термінах, це право є природним та невідчужуваним. Основи релігійної самоорганізації віруючих описані в Священному писанні душевної релігії, зокрема, в розділі “Обряд”. Слово Боже пояснюється і в теологічних коментарях, наданих у книжці “Душевна релігія: священне писання, традиційний устрій, моральний закон та богословська наука релігійної віри в найвищу цінність людини”.

Водночас маємо пам'ятати, що сила добра у його відкритості. Тому, спираючись на даний Богом моральний закон, ми не маємо уникати узгодження нашого самостійного релігійного життя із світським правом, зокрема загальнолюдським (міжнародним) правом та національною правовою системою країни, де ми живемо — навіть якщо українське законодавство про свободу совісті та релігійні організації є суперечливим, не відповідає міжнародним стандартам демократичних свобод (це неодноразово відзначалося у доповідях правозахисних організацій).

Зазначимо, що національне право України не найкращим чином пристосоване до релігійних потреб віруючих, оскільки відповідно до застарілих стереотипів орієнтується на регулювання прив'язаності віруючих до землі й до натовпу. З одного боку, можна зрозуміти те, що держава намагається обмежити подібну прив'язаність, бо з точки зору моралі душевної релігії також така прив'язаність є гріховною, це корумпованість душі залежністю від улюблених місць і натовпів. Можна бути оптимістами і відстоювати таку позицію, що держава

намагається монополізувати гріх залежності від натовпу та землі, щоб захистити права людини, максимально обмеживши згубні наслідки гріха. З іншого боку, така позиція не завжди є цілком правдивою, бо під час війни, коли державники демонструють взаємну згоду конфліктувати і втягують у свої безглузді конфлікти мирних людей, добиваючись більшої влади над заляканим населенням, гріх прив'язаності до землі й до натовпу стає улюбленим інструментом маніпуляції населенням, включаючи й свідоме створення умов для знищення чи самознищення людей, “непотрібних для нації” з точки зору державників, тому цей гріх настільки поширюється, що в самообмані багато людей починають вважати його головною чеснотою.

Зрештою, закладена в законодавстві України прив'язаність релігії до землі та натовпу є незручною для вірних душевній релігії, бо ми не зосереджуємося на культивуванні такої прив'язаності. Якщо і є моральний сенс обмежуватися у своїй релігійній діяльності певною територією та чисельністю, то хіба що в тому, аби з таких позицій почати узгодження нашого морального закону з державною політикою регулювання релігійних відносин, не відмовляючись від критики такої політики і заснованого на ній законодавства та практики його застосування, що неодноразово наводилася у літературі з питань душевної релігії (дивіться, наприклад, розділ “Як подолати індивідофобію?” у збірці проповідей “Розумію. Вірую. Люблю”).

Ми не втомлюємося переконувати народ і владу, що суть релігії полягає у суб'єктивній вірі, а не у об'єктивних гріхах, які в силу застарілого звичая досі вважаються характерними атрибутами організації релігійного життя. Можливо, такі атрибути характерні для інших релігій, і ми поважаємо їх право зберігати свій традиційний устрій. Однак традиційний устрій душевної релігії передбачає відмінні принципи релігійної самоорганізації віруючих, і держава має поважати наше природне право будувати свої душевні спільноти у відповідності до слова Божого.

Нормативно-правова база утворення релігійних громад без повідомлення державних органів

Предметом дослідження у цій статті є правові основи об'єднання віруючих у релігійні громади віросповідної приналежності до

душевної релігії, які утворені без повідомлення державних органів на території України відповідно до міжнародного права з питань прав людини та українського законодавства. Такі релігійні громади відомі як Українська Душевна спільнота, яка активно діє в Києві та поширює свою діяльність на всі інші місцевості України, та Душевні спільноти в різних регіонах (наприклад, Душевна спільнота в Печерському районі Києва та Душевна спільнота в Шевченківському районі Києва).

Душевні спільноти віруючих в найвищу цінність людини, які об'єднують віруючих в найвищу цінність людини відповідно до розділу Організація Священного писання душевної релігії, можуть діяти згідно із законодавством України у організаційно-правовій формі фізичної особи, спільної діяльності фізичних осіб та юридичної особи.

З точки зору природного права наші релігійні громади реалізують право віруючих на самоорганізацію відповідно до приписів власної релігії. З точки зору українського законодавства та міжнародного права, що захищає права людини, релігійні громади душевної релігії утворені на засадах реалізації прав людини, передбачених ст. ст. 18, 20 Загальної декларації прав людини (свобода совісті і релігії, асоціацій), ст. ст. 9, 11 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (свобода совісті і релігії, об'єднання), ст. 35 Конституції України, і діють без державної реєстрації на підставі ст. 8 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Релігійні громади, утворені без повідомлення державних органів, не є юридичними особами. Але їх діяльність становить певну систему цивільно-правових відносин.

Кожну зі світових релігій заснував один пророк: Авраам, Будда, В'яса, Магомет, Христос, тощо. В душевній релігії ця ідея досягає максимального вираження, бо ми віримо, що кожна людина безпосередньо спілкується з Богом як пророк та може створити власну душевну спільноту і володіти нею, будучи її Богообраним керівником (хранителем віри). Проте для юридичної точності ми не можемо назвати одноосібну душевну спільноту виключно договором про спільну діяльність. На відміну від нашої теології, у правових науках поки не прийнято називати договором обіцянку, дану людиною самій собі. В таких випадках, якщо обіцянка стосується тільки себе, її (виходячи з міркувань матеріалістичного

фундаменталізму) взагалі не вважають правочином, а якщо обіцянка дається в інтересах інших осіб, правознавці кажуть про односторонній правочин оферти – тобто, пропозицію укласти договір. Окрім того, враховуючи моральний принцип відкритості душі, релігійна діяльність душевних спільнот з огляду на традиційний устрій душевної релігії в будь-якому разі передбачає пропозицію (оферту) приєднатися до релігійної громади, звернену до необмеженого кола бажаючих одновірців, незалежно від того, це одноосібний чи колективний акт.

Варте окремого пояснення питання, чому національні та міжнародні правові гарантії свободи віросповідання і свободи асоціацій неодмінно поширюються на групу в складі однієї особи.

За даними академічного Словника української мови в 11 томах, «група» – це «сукупність осіб, об'єднаних спільною метою, ідеєю, працею і т.п.» (том 2, стор. 182); «сукупність» – це «неподільна єдність чого-небудь; загальна кількість, сума чогось» (том 9, стор. 832); «один» («одна», «одно», «одне») – це «кількість із 1 одиниці» (том 5, стор. 626). Аналогічні визначення відповідних слів наведені у Великому тлумачному словнику української мови, виданому у 2005 р. Таким чином, лексичне значення слова «група» (синоніми – «об'єднання», «асоціація») включає в себе самоорганізовану сукупність осіб у кількості 1 особи. Інакше і не може бути, оскільки елементарний здоровий глузд підказує, що ідеалом людської самоорганізації шляхом об'єднання є єдність – зібраність, цілісність, передусім чесність, тобто моральна цілісність (англійською – integrity), воля досягнути мети, що притаманні єдиній цілеспрямованій людині, коли всі – «як один чоловік» (див. Словник українських ідіом 1968 року випуску, стор. 409).

Відповідно до статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, кожен має право на свободу думки, совісті та релігії; це право включає свободу змінювати свою релігію або переконання, а також свободу сповідувати свою релігію або переконання під час богослужіння, навчання, виконання та дотримання релігійної практики і ритуальних обрядів як одноособово, так і спільно з іншими, як прилюдно, так і приватно.

Свобода об'єднань, передбачена статтею 11 Конвенції, полягає у можливості вільно об'єднуватися з іншими людьми. Але не можна занадто вузько трактувати цю свободу. Свобода об'єднань включає природне право кожного навіть наодинці з собою бути водночас

солідарним із ким завгодно, по-своєму організовувати власні соціальні зв'язки, об'єднувати навколо себе власне суспільство.

Свобода об'єднань є неповною, поки одноосібність, суверенітет особистості не визнається базовим об'єднанням, тобто, всупереч очевидності не визнається, що кожна людина завідомо об'єднує в собі чимало соціальних зв'язків.

Свобода об'єднань є неповною, поки одна людина з формалістичних міркувань позбавляється свого природного права задекларувати реальність будь-якого задуманого нею об'єднання; знаючи, що принаймні вона сама точно входить у це об'єднання і може покластися на себе, це гарантія реальності задуманого об'єднання; не чекаючи, що інші активно приєднаються одразу – бо вони можуть приєднатися потім. Суть природної легальності одноосібного об'єднання в тому, що нічия пасивність, байдужість або нетерпимість не може примусити людину відмовитись від обраної мети самоорганізації у власних соціальних зв'язках, а тим більше не ставить і об'єктивно не може поставити під сумнів природне право кожної людини об'єднувати інших навколо себе чи діяти самостійно, показувати іншим приклад захисту та реалізації своїх прав та інтересів і закликати приєднатися до себе, при цьому маючи рівні права на самореалізацію у своїй самоорганізації поряд з учасниками масових об'єднань, що відповідає засадничому правовому принципу недискримінації, передбаченому статтею 2 Загальної декларації прав людини, статтею 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, статтею 2 Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», відповідно до якої, законодавство України ґрунтується на принципі недискримінації, що передбачає незалежно від певних ознак: забезпечення рівності прав і свобод осіб та/або груп осіб; забезпечення рівності перед законом осіб та/або груп осіб; повагу до гідності кожної людини; забезпечення рівних можливостей осіб та/або груп осіб.

Враховуючи викладене, було б протиправною дискримінацією за ознакою чисельності відмовляти групам віруючих у складі однієї особи у праві об'єднуватися і створювати релігійні громади.

Якщо релігійна громада душевної релігії складається з однієї фізичної особи (як сказано в слові Божому, одноосібна душевна спільнота), діяльність цієї громади має організаційно-правову форму одноосібної релігійної діяльності єдиного учасника громади, що грунтується на міжнародних та національних правозахисних

стандартах. При цьому можуть виникати цивільно-правові відносини із поширення інформації, благодійності, представництва, публічні обіцянки винагороди (наприклад, подарувати всім бажаючим богослужбову літературу), публічна оферта – пропозиція укласти договір (приєднатися до договору) про спільну релігійну діяльність, спрямована до необмеженого кола віруючих в найвищу цінність людини.

Якщо релігійна громада душевної релігії складається більш ніж з однієї фізичної особи, у відповідності до законодавства України вона може діяти у організаційно-правовій формі спільної діяльності фізичних осіб без створення юридичної особи, що передбачено главою 77 Цивільного кодексу України. Те саме можна сказати, наприклад, про громадські організації, легалізовані шляхом повідомлення.

Відповідно до статті 1130 Цивільного кодексу України за договором про спільну діяльність сторони (учасники) зобов'язуються спільно діяти без створення юридичної особи для досягнення певної мети, що не суперечить законові. Спільна діяльність може здійснюватися на основі об'єднання вкладів учасників (просте товариство) або без об'єднання вкладів учасників. Стаття 1131 того ж Кодексу передбачає, що договір про спільну діяльність укладається у письмовій формі. Умови договору про спільну діяльність, у тому числі координація спільних дій учасників або ведення їхніх спільних справ, правовий статус виділеного для спільної діяльності майна, покриття витрат та збитків учасників, їх участь у результатах спільних дій та інші умови визначаються за домовленістю сторін, якщо інше не встановлено законом про окремі види спільної діяльності. Цим обмежуються загальні положення про спільну діяльність, викладені у § 1 глави 77 ЦК України. §2 цієї глави (статті 1132-1143) присвячений регулюванню договору простого товариства.

Протокол загальних зборів про утворення релігійної громади душевної релігії

Системний аналіз положень ЦК України і законодавства про свободу совісті та релігійні організації свідчить про те, що для утворення релігійної громади душевної релігії без повідомлення державних органів достатньо провести загальні збори віруючих громадян у місцевості, де живе хранитель віри, та задокументувати

рішення загальних зборів протоколом про утворення релігійної громади за підписами всіх учасників загальних зборів, а у протоколі вказати рішення загальних зборів про створення релігійної громади, її найменування, місцезнаходження, організаційно-правову форму і мету діяльності, вид релігійної організації, її віросповідну приналежність, місце релігійної організації в організаційній структурі релігійного об'єднання, хто є хранителем віри з повноваженнями керівника та представника релігійної громади.

Протокол є формою фіксації рішення хранителя віри та загальних зборів. Необхідними вимогами до змісту протоколу релігійної громади душевної релігії є визначення мети спільної діяльності та способу координації спільних дій учасників. Відповідна мета і спосіб визначені віровченням, достатньо переформулювати їх з огляду на специфіку форми юридичного документу. Координація релігійної діяльності в юридичній площині може обмежуватись уповноваженням хранителя віри представляти релігійну громаду з питань спільної релігійної діяльності її учасників, але за необхідності може передбачати інші юридично значимі правила спільної діяльності. Протокол може затверджуватися однією особою чи кількома, у першому випадку документуватиметься одноосібне волевиявлення (рішення) та (чи) оферта, яка перетвориться на договір про спільну діяльність лише після акцепту іншими особами.

Зразок такого протоколу, наведений нижче, готувався з урахуванням положень віровчення про те, що релігійна громада може починатися як з одноосібної, так і зі спільної релігійної діяльності фізичних осіб. При розробці такого зразка ми враховували, що для сповідування душевної релігії не обов'язково об'єднувати вклади учасників релігійної громади, тобто створювати просте товариство, учасники якого спільно володітимуть певним майном (наприклад, предметами культу; сповідування душевної релігії не потребує надто дорогих предметів чи нерухомості, кожен такий предмет доступний будь-якій людині). Достатньо просто координувати свою спільну релігійну діяльність через визначеного хранителя віри, а надалі у разі виникнення необхідності об'єднати вклади; просте товариство може бути утворене окремо. Те саме можна сказати про затвердження регламенту, який є розширеним викладом правил спільної діяльності, затверджених загальними зборами. Враховуючи те, що регламент є внутрішнім документом релігійної організації, який не підлягає державній реєстрації, а також з огляду на існування тексту Регламент

душевної спільноти в Священному писанні, віруючі можуть навіть не затверджувати окремий юридичний регламент і покласти в основу своєї спільної діяльності рішення загальних зборів, задокументовані протоколами. Якщо ж раптом знадобиться юридично визначити складні правила та процедури в релігійній громаді, у протокол може бути додано пункт про затвердження регламенту.

Учасники загальних зборів вважаються учасниками релігійної громади. Приєднання до релігійної громади нових учасників може у подальшому документуватися протоколами нових загальних зборів або іншим способом, визначеним хранителем віри (наприклад, списком учасників громади).

Зразок протоколу загальних зборів релігійної громади душевної релігії

ПРОТОКОЛ
загальних зборів віруючих громадян
релігійної організації «Релігійна громада
віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота
у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)»

"___" _____ 20__ р. _____ (місце проведення зборів)

Список учасників загальних зборів:

_____ _____
(прізвище, ім’я, по-батькові, (особистий підпис)
дата народження, місце реєстрації)

Порядок денний:

1. Про створення релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)», її найменування, скорочене найменування, місцезнаходження, організаційно-правову форму і мету діяльності, вид релігійної організації, її віросповідну приналежність, місце релігійної організації в організаційній структурі релігійного об'єднання.

2. Про визначення Хранителя віри релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна

спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)», що керує релігійною організацією відповідно до традиційного устрою душевної релігії і представляє релігійну організацію «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)» в усіх правовідносинах, в тому числі на релігійних з'їздах і конференціях, і має право вчиняти дії від її імені.

1. Учасниками загальних зборів розглянуто питання порядку денного про створення релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)», її найменування, скорочене найменування, місцезнаходження, організаційно-правову форму і мету діяльності, вид релігійної організації, її віросповідну приналежність, місце релігійної організації в організаційній структурі релігійного об'єднання.

ОДНОГОЛОСНО ВИРІШЕНО:

1.1. Створити релігійну організацію «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)».

1.2. Найменування цієї релігійної організації: «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)».

1.3. Скорочене найменування цієї релігійної організації: «Релігійна громада – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)».

1.4. Місцезнаходження цієї релігійної організації: _____ _____ (адреса).

1.5. Організаційно-правова форма і мета діяльності цієї релігійної організації: самостійна та спільна релігійна діяльність фізичних осіб відповідно до приписів віровчення душевної релігії та у межах діючого законодавства України без створення юридичної особи, без повідомлення державних органів про утворення релігійної громади і без мети отримання прибутку, з метою задоволення релігійних потреб громадян сповідувати і поширювати релігійну віру в найвищу цінність людини відповідно до традиційного устрою душевної релігії, в тому числі звершення богослужінь, обрядів, свят та церемоній, відправлення ритуалів священного обряду (спілкування з Богом; вшанування і дарування священного писання та чистих

аркушів паперу як символів досконалого початку; проповідь; сповідь; благословення на доброчесне життя, об’єднання та співпрацю; благословення віри в себе; благословення вірності собі; благословення володіння собою; благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; одушевлення; освоєння душі через воскресіння, співпереживання, очікування; визначення добра і зла; одушевлення часу через визначення та відзначення святкових днів і періодів; нагадування; духовні ініціативи; творення чудес; покликання; фонд душевної енергії; та інших, передбачених віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини); відкриття і забезпечення діяльності храмів, святилищ, священних місць, в тому числі віртуальних храмів у мережі Інтернет та інших інформаційних просторах; виготовлення і розповсюдження предметів релігійного призначення, релігійної літератури та інших інформаційних матеріалів релігійного змісту; релігійне просвітництво та публіцистика, відкрите вираження і вільне поширення своїх переконань безпосередньо або через засоби масової інформації; справи милосердя та добродійності, благодійна діяльність; організація духовної просвіти, в тому числі проведення навчання у групах та організація самостійного навчання віруючих віровченню і богословській науці одноосібності (теології) релігійної віри в найвищу цінність людини; захист віруючих в найвищу цінність людини від дискримінації; взаємодопомога віруючих громадян; захист прав, свобод та інтересів віруючих; інші види релігійної діяльності, які не суперечать діючому законодавству та віровченню релігійної віри в найвищу цінність людини.

1.6. Вид цієї релігійної організації: релігійна громада.

1.7. Віросповідна приналежність цієї релігійної організації: релігійна віра в найвищу цінність людини (душевна релігія).

1.8. Місце цієї релігійної організації в організаційній структурі релігійного об'єднання визначається таким чином, що релігійна організація «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)» може за власним рішенням брати або не брати участь в організаційній структурі будь-якого релігійного об’єднання релігійних організацій віруючих в найвищу цінність людини, яке створюється і діє відповідно до віровчення релігійної віри в найвищу цінність людини, як душевна спільнота душевних спільнот, та яке

представляється своїм релігійним центром, що утворюється і діє відповідно до діючого законодавства України; зокрема, релігійна організація «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)» може брати участь в релігійних конференціях та з'їздах релігійних об'єднань, в утворенні та прийнятті статуту (змін і доповнень до статуту) релігійного центру релігійного об’єднання і його статутній діяльності, може вільно визнавати та змінювати свою підлеглість релігійному центру такого релігійного об’єднання у віросповідних та організаційних питаннях.

2. Учасниками загальних зборів розглянуто питання порядку денного про визначення Хранителя віри релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)», що керує релігійною організацією відповідно до традиційного устрою душевної релігії і представляє релігійну організацію «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)» в усіх правовідносинах, в тому числі на релігійних з’їздах і конференціях, і має право вчиняти дії від її імені.

ОДНОГОЛОСНО ВИРІШЕНО:

Визначити _____ (прізвище, ім’я, по-батькові) як Хранителя віри релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)», що керує цією релігійною організацією відповідно до традиційного устрою душевної релігії і представляє релігійну організацію «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)» в усіх правовідносинах, в тому числі на релігійних з’їздах і конференціях, і має право вчиняти дії від її імені.

Зазначені рішення підтримані кожним та прийняті всіма учасниками загальних зборів віруючих громадян релігійної організації «Релігійна громада віруючих в найвищу цінність людини – Душевна спільнота у (області, районі, місті, селі, селищі, районі у місті)»:

_____ (ініціали, прізвище) _____ (підпис)

ЩИРО СПОВІДУЮ ДУШЕВНУ РЕЛІГІЮ

ЩИРО СПОВІДУЮ РЕЛІГІЙНУ ВІРУ В НАЙВИЩУ ЦІННІСТЬ ЛЮДИНИ, ДУШЕВНУ РЕЛІГІЮ І ВІЧНИЙ ДУХОВНИЙ РУХ ТВОРЕННЯ БОГА ЯК ЛЮДСЬКОГО ІДЕАЛУ ЧЕРЕЗ ВІРУ В СЕБЕ, ВІРНІСТЬ СОБІ, ВОЛОДІННЯ СОБОЮ. ВИЗНАЮ ІСТИННИМ ВІРОВЧЕННЯМ СЛОВО БОЖЕ, СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ РЕЛІГІЙНОЇ ВІРИ В НАЙВИЩУ ЦІННІСТЬ ЛЮДИНИ. У САМОВДОСКОНАЛЕННІ ВСЕ ОДУШЕВЛЮЮ, ВСІХ ЛЮДЕЙ І ВСІ СПІЛЬНОТИ, ВЕСЬ ЧАС І ПРОСТІР ВВАЖАЮ СВОЄЮ ДУШЕЮ, ОДНІЄЮ ЛЮДИНОЮ, З УСЬОГО Я ПОЧИНАЮСЯ, В УСЬОМУ ПРОДОВЖУЮСЯ. ТВОРЮ ОБРЯДИ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ, ТВОРЮ СВЯЩЕННИЙ ЗНАК, КОЛО, ЩО СИМВОЛІЗУЄ ЛЮДИНУ В ЦЕНТРІ БУТТЯ ЯК БЕЗМЕЖНУ ДУШУ БУТТЯ, ЄДНІСТЬ ВСІЄЇ ВІДЧУТНОЇ ТА УЯВНОЇ РЕАЛЬНОСТІ, ЯК ОДИН ЧИСТИЙ АРКУШ ВСЕРЕДИНІ Й ЗОВНІ СВЯЩЕННОГО КОЛА. ПОГОДЖУЮСЬ ЗІ ЗГОДОЮ, ЗАПЕРЕЧУЮ ЗАПЕРЕЧЕННЯ, ЛЮБЛЮ КОЖНУ ДОБРУ ДУШУ, ШАНУЮ КОЖНУ ДОБРУ ВІРУ. ДЕКЛАРУЮ СУВЕРЕНІТЕТ ОСОБИСТОСТІ, ЩО ВКЛЮЧАЄ МОЮ САМОЦІННІСТЬ, ДУШЕВНІСТЬ, МОРАЛЬНІСТЬ, СВОБОДУ, ВЛАСНІСТЬ, СОЛІДАРНІСТЬ ТА МУДРІСТЬ. ЗАРАДИ СПІЛЬНОГО ДОБРА, ЗА ПОКЛИКАННЯМ ДУШІ, З БЛАГОСЛОВЕННЯ БОЖОГО БЕРУ УЧАСТЬ В ДУШЕВНИХ СПІЛЬНОТАХ, ВОЛОДІЮ НИМИ У ЗГОДІ З ХРАНИТЕЛЯМИ ВІРИ І ТВОРЮ СВОЇ ДУШЕВНІ СПІЛЬНОТИ, В ЯКИХ БЕРУТЬ УЧАСТЬ ДОБРІ ЛЮДИ. У СУДІ СОВІСТІ Й САМООБОРОНІ КЕРУЮСЯ МОРАЛЬНИМ КРИТЕРІЄМ: УТВЕРДЖЕННЯ НАЙВИЩОЇ ЦІННОСТІ ЛЮДИНИ Є ДОБРО, ПРИНИЖЕННЯ ЛЮДИНИ Є ЗЛО. ПОКОРЯЮСЯ ПРАВДІ, НЕ ЗАЛЕЖУ ВІД ГРІХІВ: БРЕХНІ, НАСИЛЬСТВА, БЕЗУМНОЇ ВОЙОВНИЧОСТІ, СТРАХУ, ЖАДІБНОСТІ, ПРИВ'ЯЗАНОСТІ; ГОРДИНІ, ТОБТО ПРОТИСТАВЛЕННЯ СВОГО ЧУЖОМУ, ДЕМОНІЗАЦІЇ ІНАКШИХ; ІНДИВІДОФОБІЇ, ТОБТО ПОБОЮВАННЯ САМОТНОСТІ ТА ОДИНАКІВ. ДУШЕВНА РЕЛІГІЯ – МІЙ СВІТОГЛЯД І МОЯ ПРИРОДА, ВСЕ МОЄ, ЗІБРАНЕ ВОЄДИНО; МОЯ ДУША ЯК НАЙВИЩА ЦІННІСТЬ ЛЮДИНИ, ДЖЕРЕЛО ВСІХ ЦІННОСТЕЙ; МОЯ НАУКА ІДЕАЛІЗАЦІЇ ДІЙСНОГО, ЗДІЙСНЕННЯ ІДЕАЛЬНОГО ТА ІДЕАЛІЗАЦІЇ ІДЕАЛЬНОГО; МОЇ СВЯТИНІ ГАРМОНІЇ, ЖИТТЯ, ПЕРЕМОГИ, ЛЮБОВІ, ДОЛІ, БЛАГОСЛОВЕННЯ ТА ОДКРОВЕННЯ; МОЯ ДУШЕВНА СИЛА У ВІДКРИТОСТІ РОЗУМУ, СОВІСТІ ТА СОЛІДАРНОСТІ; МОЄ ПРАВО, ЗНАННЯ І ДИВО, ЩО УЗГОДЖУЄ БАЖАНЕ З ДІЙСНИМ; МОЯ ДУХОВНА ЕНЕРГІЯ, НАКОПИЧЕНА У ОБМІНІ ЧЕСНИМИ СЛОВАМИ, ПРИМНОЖЕНА ПРОГОЛОШЕННЯМ ЧЕСНИХ СЛІВ, ДЖЕРЕЛО ДУХУ ЗГОДИ, СПІВПРАЦІ ТА ДОБРОБУТУ, ЩО ПОРОДЖУЄ І ЖИВИТЬ ДУШІ ВИКОНАННЯМ ЧЕСНИХ СЛІВ, ЗБІЛЬШУЄ ЦІННІСТЬ ТА ЧИСЕЛЬНІСТЬ ДОБРА, РУХАЄ ДОЛЮ; МІЙ СЕНС ЖИТТЯ, МОЄ ЩАСТЯ У РОЗВИТКУ, ПІЗНАННІ ТА ТВОРЕННІ, У ПРАГНЕННІ ДОБРА ТА БОРОТЬБІ ЗА ДОБРО. ЗВЕРТАЮСЯ ДО БОГА КОЖНОЮ ДУМКОЮ І ВЧИНКОМ, ЗНАХОДЖУ ВІДПОВІДЬ БОГА У КОЖНОМУ ВИСНОВКУ І НАСЛІДКУ, ДОБРОЮ ВОЛЕЮ І СИЛОЮ ВІРИ ДОСЯГАЮ ДОСКОНАЛОСТІ.

ISSN 2305-574X
12015
9 772305 574005